

Π.Σ. 14-10-2010

A1. Κατατίθεται στα πρακτικά του Πρυτανικού Συμβουλίου η ανακοίνωση από το «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου», σχετικά με την αποξήλωση των δύο θυρών των πεζών της Πύλης Ζωγράφου, στις 12/10/2010 το μεσημέρι.

Το Πρυτανικό Συμβούλιο εκφράζει τη λύπη του για το γεγονός, δηλώνοντας ότι το θέμα της προσπέλασης όλων των πεζών στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου είναι ανοιχτό στην Πολυτεχνειακή Κοινότητα.

Το θέμα να μην κλείνουν καθόλου οι Πύλες πεζών θα μπορούσε να συζητηθεί στα αρμόδια Συλλογικά Όργανα.

Το γεγονός δε της 12^{ης} Οκτωβρίου προσβάλλει το δημόσιο Πανεπιστήμιο και οπλίζει με επιχειρήματα όλους όσους βάλουν εναντίον του.

ΤΑ ΜΕΛΗ

Ι.Ν. Αθανασίου
Αντ. Τεσσιν

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Σ. Μυϊς

**Ο συνεχής αγώνας
ανάμεσα στους
κυρίαρχους και στους
κυριαρχούμενους για
κατάκτηση
(ή επανάκτηση) του
αστικού χώρου
συντελείται και θα
συντελείται με την ίδια
αναλλοίωτη δυναμική.**

Η πόλη

12.10
Προσκήνιο Π.Σ.
Αρκετών Σειρών

Εδώ και αρκετά χρόνια παρατηρείται το φαινόμενο η παραδοσιακή γειτονιά να δίνει τη θέση της σε περιοχές με “αποκλειστική” χρήση. Αυτό έρχεται να αλλάξει τον χάρτη του αστικού τοπίου όπως το ξέραμε. Αν παρατηρήσουμε προσεκτικά τις μεταβολές της χρήσης των πόλεων θα δούμε πως πριν αρκετά χρόνια η γειτονιά είχε σαν πυρήνα της ένα οικονομικό κέντρο στο πλαίσιο της συνοικίας (μανάβικα, μίνι μάρκετ).

Πλέον αυτός ο πυρήνας έχει αλλάξει εντελώς, για την ακρίβεια τείνει να εξαλειφθεί, καθώς είναι έτοιμος να δώσει την θέση του στο “μυτροπολιτικό κέντρο”, το κέντρο δηλαδή της πόλης που θα στεγάζει όλη την οικονομική δραστηριότητα. Σαν λογικό επακόλουθο τα προάστια αναλαμβάνουν τον ρόλο των “πυρηνών”. Έχουμε λοιπόν στην ελληνική πραγματικότητα (η οποία λόγω των συνθηκών άναρχης δόμησης δεν είναι καθόλου δεκτική σε αυτό) την προσπάθεια μετατροπής των πόλεων σε μυτροπόλεις, πόλεις που εξυπηρετούν την ευκολότερη λειτουργία της αγοράς, την βελτιστοποίηση του κέρδους.

Πυλώνας βέβαια των μεταφορών δεν μπορεί να θεωρηθεί άλλος από το αυτοκίνητο, αυτήν την ακραία έκφραση της ιδιωτικότητας του οδηγού στους ελεύθερους χώρους (δρόμους). Το οποίο αυτοκίνητο βέβαια εκτός από την μεταφορική αξία του είναι ένας ολόκληρος τομέας οικονομικής ανάπτυξης, αφού είναι η αιχμή της έρευνας των νέων ενεργειακών τεχνολογιών. Κινούμενο λοιπόν σε μία μυτρόπολη δεν θα μπορούσε παρά να ευνοηθεί από αυτήν ώστε να εξυψωθεί η χρήση του, με την δημιουργία τεράστιων δρόμων γύρω και μέσα στις ίδιες τις πόλεις, δρόμων που δεν αφήνουν περιθώρια χρήσης σε άλλα μεταφορικά μέσα.

Μέσα σ’ αυτή τη “θεματικοποίηση” έχουμε και αρκετές επιμέρους χρήσεις.

Έχουμε εκτάσεις που μετατρέπονται είτε σε πανεπιστημιούπολεις/campus, είτε σε νοσοκομεία. Ακόμη και ολόκληρες περιοχές αλλάζουν εκ βάθρων ώστε να χρησιμοποιηθούν σύμφωνα με τις προσαγές της οικονομικής ανάπτυξης, με παραδείγματα όπως το γκάζι και του ψυρρή. Περιοχές στις οποίες τεχνηέντως “έπεσαν” οι συνθήκες διαβίωσης και μαζί με αυτές και οι τιμές των ακινήτων, ώσπου μετά από λίγο καιρό έδωσαν την θέση τους σε κέντρα διασκέδασης. Είναι προφανές πλέον πως η πόλη μετατρέπεται περισσότερο από ποτέ σε ένα “αυτοματοποιημένο αστικό κέντρο”, όπου το που θα πηγαίνεις και με ποιόν τρόπο είναι προκαθορισμένα ...

το campus

Στο πνεύμα της δημιουργίας “θεματικών” περιοχών, κάθε τέτοια περιοχή αποκόπτεται από κάθε άλλη χρήση της, με πιο κοντινό μας παράδειγμα την προσπάθεια αποστείρωσης των πανεπιστημιακών campus. Η πολυτεχνειούπολη καθώς και κάθε άλλο ίδρυμα “πρέπει” να εξυπηρετεί μόνο τις ανάγκες της αγοράς και την ενίσχυση της με εργατικό δυναμικό. Απαγορεύεται δια ροπάλου κάθε συναναστροφή με τον έξω κόσμο, ενώ και εντός των τειχών πρέπει όλα να είναι καθαρά και αποστειρωμένα.

και οι συλλογικές απαντήσεις ..

Η αντίληψη που έχουμε για το πανεπιστήμιο και τους χώρους του απέχει πολύ από αυτό που προσπάθουν να επιβάλλουν. Αυτοί οι χώροι οφείλουν να είναι μέρη κοινωνικοποίησης, πολιτικοποίησης, αυθόρμητης έκφρασης (πχ.graffiti), μόρφωσης και όχι να λειτουργούν ως βιομηχανία κατάρτισης εξειδικευμένου προσωπικού και πειθήνιων υπηκόων. Ενάντια στη λογική της μονοχρηστικότητας θεωρούμε πιο ανθρώπινη την προοπτική της χρήσης των χώρων του πανεπιστημίου από όλη την κοινωνία και όχι μόνο από φοιτητές. Γιατί σε περιοχές με ασφυκτική δόμηση οποιοσδήποτε ελεύθερος χώρος είναι αναγκαίος και αυτό φαίνεται από την ήδη χρήση της πολυτεχνειούπολης. Ένα απόγευμα μπορεί κανείς να δει παππούδες να κάνουν βόλτα, πιτσιρικάδες που αράζουν με τα μηχανάκια τους, ανθρώπους που γυμνάζονται, άλλους που βγάζουν βόλτα τους σκύλους τους, ακόμη και μετανάστες που τρέχουν να κρυφτούν με την πρματέια τους.

Η πολυτεχνειούπολη με το πρασινό της, τον μεγάλο ανοικτό χώρο της αλλά και το άσυλό της (επειδή πολλοί είναι αυτοί που ενοχλούνται από την παρουσία και την παρέλαση κάθε είδους μπάτσων) ανήκει σε όλους και δεν είναι τσίφλικι κανενός πρύτανη και manager .

Για αυτούς τους λόγους την Τρίτη 12 Οκτώβρη ξηλώσαμε την πόρτα των πεζών της πύλης Ζωγράφου σε συνέχεια μιας εδώ και καιρό προσπάθειας μας να μένει τουλάχιστον μία πύλη για την πολυτεχνειούπολη ανοικτή οποιαδήποτε ώρα.

Θέλουμε έτσι να ανοίξουμε έναν αμφίδρομο διάυλο επηρεασμού μεταξύ της κοινωνίας του Ζωγράφου και της Πολυτεχνειούπολης, καθώς και να κρατήσουμε έναν ελεύθερο χώρο ανοικτό και με εύκολη πρόσβαση. Γιατί πιστεύουμε πως τους δύσκολους καιρούς που προμηνύουν οι οικονομικές αλλαγές, τα πανεπιστήμια ως κέντρα πολιτικής ζύμωσης έχουν πολλά να προσφέρουν

ΥΓ. Δε μπορεί να γίνεται για πολύ ακόμη ανεκτό, μπάτσοι να στήνονται έξω από τα κάγκελά της πολυτεχνειούπολης με τα όπλα στο χέρι παρατηρώντας τους θάμνους. Η προσπάθεια τους για καλλιέργεια κλίματος επιτήρησης και φόβου θα μας βρει απέναντι της....

Αυτοδιαχειριζόμενο Στεκι Πολυτεχνείου
αίθουσα 11, κτ. Χημικών Μηχανικών

